

NICK ERVINCK

T2NUX

verschijnt 5 x per jaar

extra uitgave

Afzender: Vrienden van het S.M.A.K.,

Citadelpark z/n, 9000 Gent

Afgiftekantoor Gent X

P409045

BELGIË – BELGIQUE

P.B. – GENT X

BC 6583

EITOZOR
WARSUBEC
NIEBLOY
IKRAUSIM
AGRIEBORZ
KOROBS

NICK ERVINCK

EITZOR
WARSUBEC
NIEBLOY
IKRAUSIM
AGRIEBORZ
KOROB

GNI_D_GH_235 JAN2009, 2009
proposal draft EITZO
print mounted on pvc
36 x 50 cm, framed 52 x 66 cm

Hans Theys

ON SLENDER SKELETONS, NON-EXISTENT VOLUMES AND UNSAID SPACE

A CLOSER LOOK AT NICK ERVINCK'S WORK

INTRODUCTION

Nick Ervinck (1981) thinks primarily with forms. There are artists who think primarily in images, like Magritte, artists who think primarily in words, like Duchamp, artists who think primarily in colours, like Bernard Frise, artists who think primarily in compositions, like Mondrian, artists who think primarily in textures, like Walter Swennen and artists who think primarily with forms, like Hans Arp, Henry Moore and Nick Ervinck. What is unusual about Ervinck's work is that he thinks with forms in two ways; he has two starting-points. Firstly, he has mastered the craft of creating 3D images with computers and, secondly, he actually goes on to execute some of the resulting forms on a large scale, using polyurethane foam, polyester, filler, multiplex, enamel paint and scores of other materials. His most extraordinary sculpture to date, his contribution to an exhibition at Museum M in Leuven, is the result of this dual technique. The artist began by drawing the sculpture in a 3D programme and then produced it on a large scale, laptop to hand. What is extraordinary about this approach is that it produces forms Henry Moore could not have made. We see how the new embraces the old and at the same time transcends, complements and enriches it. We should not forget, however, that Ervinck's work does not derive from Moore's work, but from an intense manipulation of new techniques. The similarities be-

tween the work of the two artists emanate from the limited material possibilities of nature and the limitations of our senses and techniques. And from the spunk of the two artists who dare to surrender to both the richness and poverty of form. Perhaps what is most moving is this: that by deploying his talent and specific technical possibilities as logically as possible, Nick Ervinck arrives at an oeuvre that creates its own forerunners, just as Borges wrote about the oeuvre of Kafka.

That said, and reflecting on what I might say about thinking with forms, I remember how Borges always spoke condescendingly about the so-called psychological novel and how he adored books which dared to be mere intrigue. Perhaps not totally defensible, but it does provide a useful image for thinking about visual art... For what is a psychological novel if not a novel in which the 'personality' of the characters is wonderfully consistent with the words which characterize them? How could it be otherwise? Intrigue is very different; it can be weak or strong, surprising or predictable. How predictable was it in the seventeenth century that in the second part of his imaginative adventures Don Quixote should encounter readers who had read the first part? Similarly you might say, along with Milan Kundera, that the most extraordinary novels are those in which things happen on a constructive level which can only happen in a novel, just as things happen in the films of David Lynch which are only possible in a film. Well then, artists like Nick Ervinck do things which are only possible in sculpture. And only now. The Greeks couldn't do them, the Chinese and the Aztecs couldn't do them and Henry Moore was unable to in his time. Here we place our finger on the throbbing pulse of history.

THREE LARGE SCULPTURES

To date, I have seen three large sculptures by Nick Ervinck: the sculpture he tailor-made for the Kunst Nu space at S.M.A.K. (EITAZOR, 2009), the sculpture he erected on the roof of Museum M in Leuven (NIEBLOY, 2009) for the exhibition 'Parallelepiped' and the monumental sculpture he designed and built for a large building in Ghent (WARSUBEC, 2009).

The form of EITAZOR, the sculpture he made specially for S.M.A.K., was based on the flower motif of nineteenth-century wallpaper. We recognize this motif in the outline drawing on the wall. The resulting form is free. The sculpture's finish is beautiful, particularly when you consider that it arrived in six pieces, because otherwise they could not have got it in. I was bowled over by that relatively huge object which fitted exactly between the two walls of the corridor-shaped space.

NIEBLOY, the sculpture created as a contribution to the group exhibition 'Parallelepiped', looks like the drastically worn down skeleton of a three-metre-high boulder. Because of their marrowbone-like edges, the openings in the sculpture evoke an image of a monstrous, many-mouthed creature. It is not my intention to attach meaning to this magnificent sculp-

ture; I am merely trying to describe its form. The openings are shaped like Le Corbusier's 'pommes de terre': undulating oval shapes. As I walk round NIEBLOY, I recall one of Henry Moore's sculptures, three metres high and rounded at the top and consisting of two parallel parts each of which contains a large round opening. Walking round this sculpture, you can see how the two openings start dancing with each other and sometimes create a widening or narrowing lancet-shaped opening. In Ervinck's sculpture we see a similar effect, but much more beautiful, stranger and livelier. Towards the end of his life, Moore increasingly used bones, stones and other natural material to create forms. One of his workshops still houses a gigantic elephant's skull. Ervinck's sculpture reminds me of that – of that and of the stunningly beautiful, inevitable form of a tusk, a hoof, a fin or a wing. (In Henry Moore's house old artefacts sit side by side with stones, shells, corals, the tooth of a narwhal and hundreds of other objects from the natural world.) Yet I would never want to reduce this sculpture to existing forms. What is so wonderful about it is that it is not a skull and that Moore would never have been able to make it because the form is much too complicated. Ervinck can make this form because he can design it in 3D programmes. Here we see a fine example of how

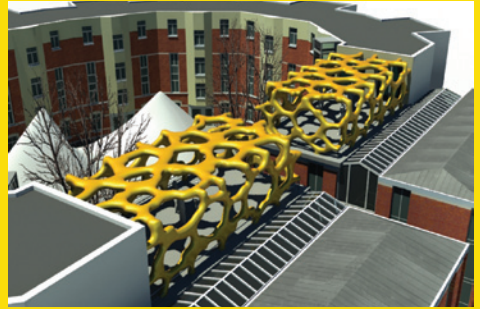
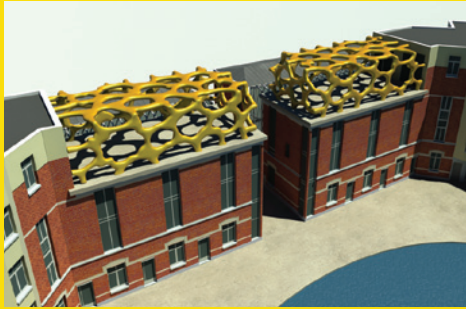
the simultaneous progress he makes with 3D drawings and traditional sculpting leads to new forms.

Finally, I would also like to say something about WARSUBEC, the monumental addition to a building in Zebrastraat in Ghent. This building actually forms an open ring with the opening in the ring serving as the entrance. The saddleback roof, which was originally planned, is missing on both sides of this opening. Invited to create a work for this site, subject to the restriction that the roof could only support a limited weight, Ervinck came up with the idea of building a vault resting on the walls. This vault looks like the polished aerial roots of a gigantic ivy plant whose shoots have grown together. Or a sort of hollow fungus. Or a rampant coral. The sculpture consists of two parts which are mirror images of each other, like the building. It is self-supporting. The windows of both the adjacent buildings reflect the sculpture, thereby creating an endless reflection of the already mirrored sculptural arrangement. While seeming to protect you, the sculpture also provides numerous through-views. It is both an open and closed structure.

What I remember most about seeing these three sculptures for the first time is that each has a totally different form. In the case of the S.MA.K.

sculpture, it is a form which veers outwards with rounded feelers or tentacles. The form is symmetric. It gradually becomes thicker and then narrower between the middle and the far ends as if the centrifugal forces are greater there... The sculpture on the roof of Museum M is not symmetrical; it can be placed on the ground on any of its sides. The openings are potato-shaped... The sculpture in Zebrastraat consists of two equal, but separate parts. The openings are not potato-shaped. Neither are they the result of an algorithm. They were created by intuitively distorting circles in a drawing programme.

The large print entitled *AGRIEBORZ* was also on show at Museum M. It conjures up the image of a human head with shoulders, but is made up entirely of marrowbone-shaped elements reminiscent of veins, nerves and muscles. Ervinck based this 3-D drawing on anatomical illustrations, including drawings produced by the team of Dr Pierre Delaere, an ENT specialist. However, it is definitely not an anatomically correct reproduction. It is a spatial drawing, which it will probably be possible to print in 3D later on. As I peered at this drawing, I sensed that it was not symmetrical, but I couldn't find any asymmetry. Ervinck told me the drawing is symmetrical but that the reflections on the sculpture are not the same on both sides. You can

see this most clearly in the middle of the drawing, on the black part.

THREE CHARACTERISTICS

Three general features give Ervinck's work its specific character.

The first characteristic is the great 'maquette feeling' of his sculptures. The architect Luc Deleu uses this word to refer to architecture which looks as if it is made of cardboard with the result that its true scale escapes us. Ervinck's sculptures are characterized by the fact that they can be executed on any scale. Perhaps they derive that characteristic from their affinity with organic structures and their monochrome, seamless finish.

The second common characteristic of Nick Ervinck's oeuvre is that his sculptures are executed in a variety of media. Other authors have likened this to painters who also make the occasional etching or photographers who write poems: a frivolous whim which prevents an artist working in a single discipline. What is specific about Ervinck's work, however, is that he makes headway in one area through his achievements in another. His extraordinary ability to make 3D drawings and his experience of printing these 'drawings' three-dimensionally enable him to arrive at new

spatial objects like NIEBLOY. On a small scale Ervinck operates on the edge of what is currently possible by working with 3D printers which can print thin, complex forms you cannot make by hand (because you can't reach them).

The third characteristic of Ervinck's work stems from the fact that he sometimes wants to erect his sculptures in an environment which seems to make them virtual again, especially when you photograph them. For example, the Kunst Nu space at S.M.A.K. was painted black all over, apart from two outline drawings which looked almost like spiralling reflections of the sculpture on the walls. On the other hand, he has also made really virtual sculptures. Not only in 3D montages in which he places sculptures in photographs or reconstructions of existing museum environments, but also in the form of an exciting proposal for a virtual gallery designed by a firm of architects. Ervinck was invited to be the first to show his work in their virtual space.

CONCLUSION

What does it mean to say that someone thinks in forms? Don't we always think in forms? Ever since De Saussure came up with the idea of looking at language as if it was a collection of

sounds which are linked to certain meanings largely by chance, many writers do seem to think that visual artists look for forms to package and transport meanings. Yet that is almost never the case. (I use the word artist when referring to a real artist, an innovator whose work affects us, not people who practise forms of imitation art as a hobby or for commercial purposes.) If Michelangelo's David expresses the birth of the individual, the same applies to Greek tragedy. It is not the idea that is new, but the form. Conversely, you might say that it is the creation of new forms (Greek tragedy and Michelangelo's David) that makes the imminent birth of the individual possible. The individual is born in the act of creating, in the creation of the tragedy, in the hewing of the sculpture. The meaning stems from the form. Michelangelo creates his own possibility from nothing: he creates a place for himself and at the same time also for others who come after him. The world has been a different place since Gerard Reve. More open. And what did he do? Added new meanings to the world? I don't think so. He sought a literary form so as to come to terms with himself. He created a place for himself by creating a new form...

And Ervinck?, I hear you ask. What is his work about? And then I remember something Luc Deleu told me

recently about Le Corbusier which I have often written about myself without knowing that Le Corbusier had already called it the "unsaid space": space made larger and wider by adding something small to it. You see this in the work of Ann Veronica Janssens, in the work of Tamara Van San and in the work of Nick Ervinck. These oeuvres look very different, but they show the same silent pent-up energy and the same belief in new forms which actually broaden, deepen or enrich the world. It is no more than that. We need not speak of intrinsic, moral, political or other values here. The space opens and becomes living space, breathing space, thinking space and feeling space. But how do artists do that? They do it by making the possibility of a new approach to reality visible and thus bringing about a slight change in our experience. It has something to do with humour: a relativizing discernment which creates ambiguity. It has something to do with embracing the ambiguousness of all the things in the world, which can mean everything and nothing, depending on the place, the time and our needs. It has something to do with openness towards the world as it is, which gives you a hold on it and enables you to add something to it and perhaps even change something.

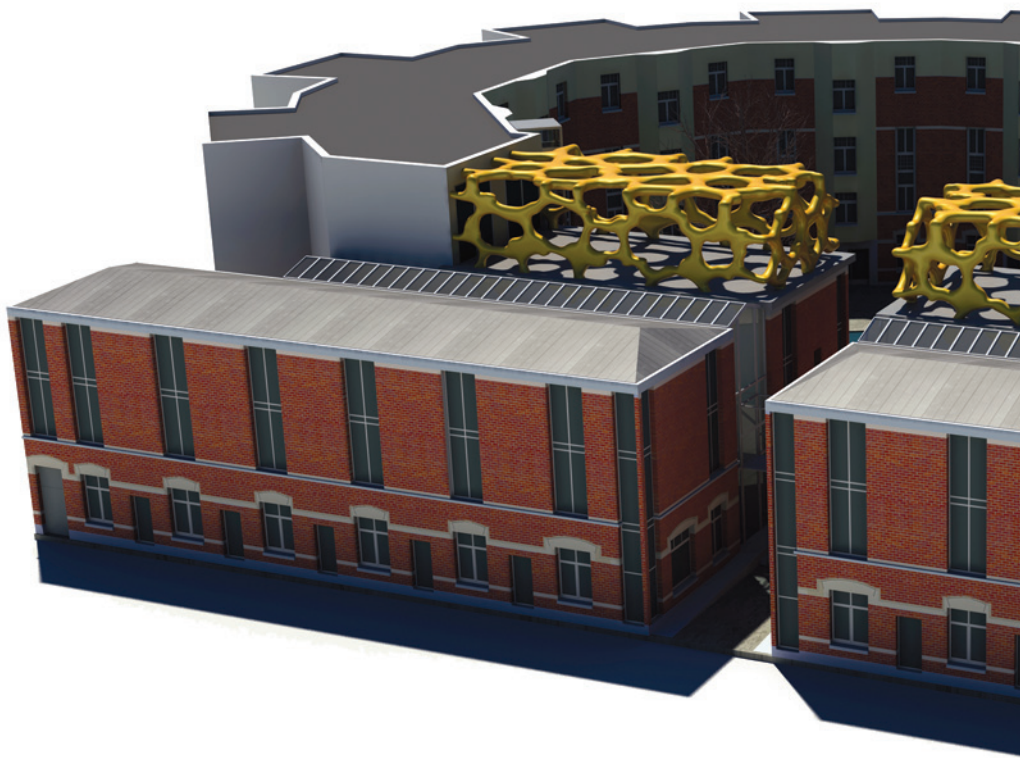
Montagne de Miel, April 5th 2010

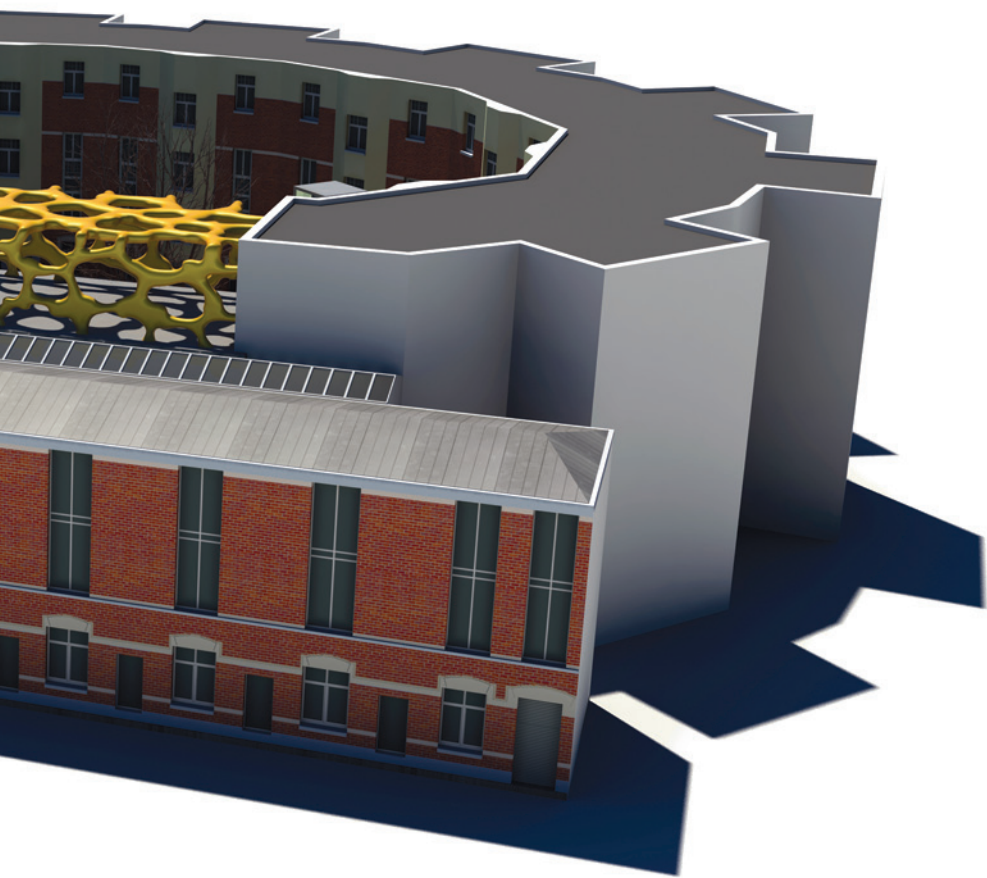

EITAZOR, 2009
polyester, wood, iron and paint
550 x 1970 x 315 cm

exhibition view: **GNI-RI sep2009**, SMAK - Ghent, B 05/09/2009 - 29/11/2009

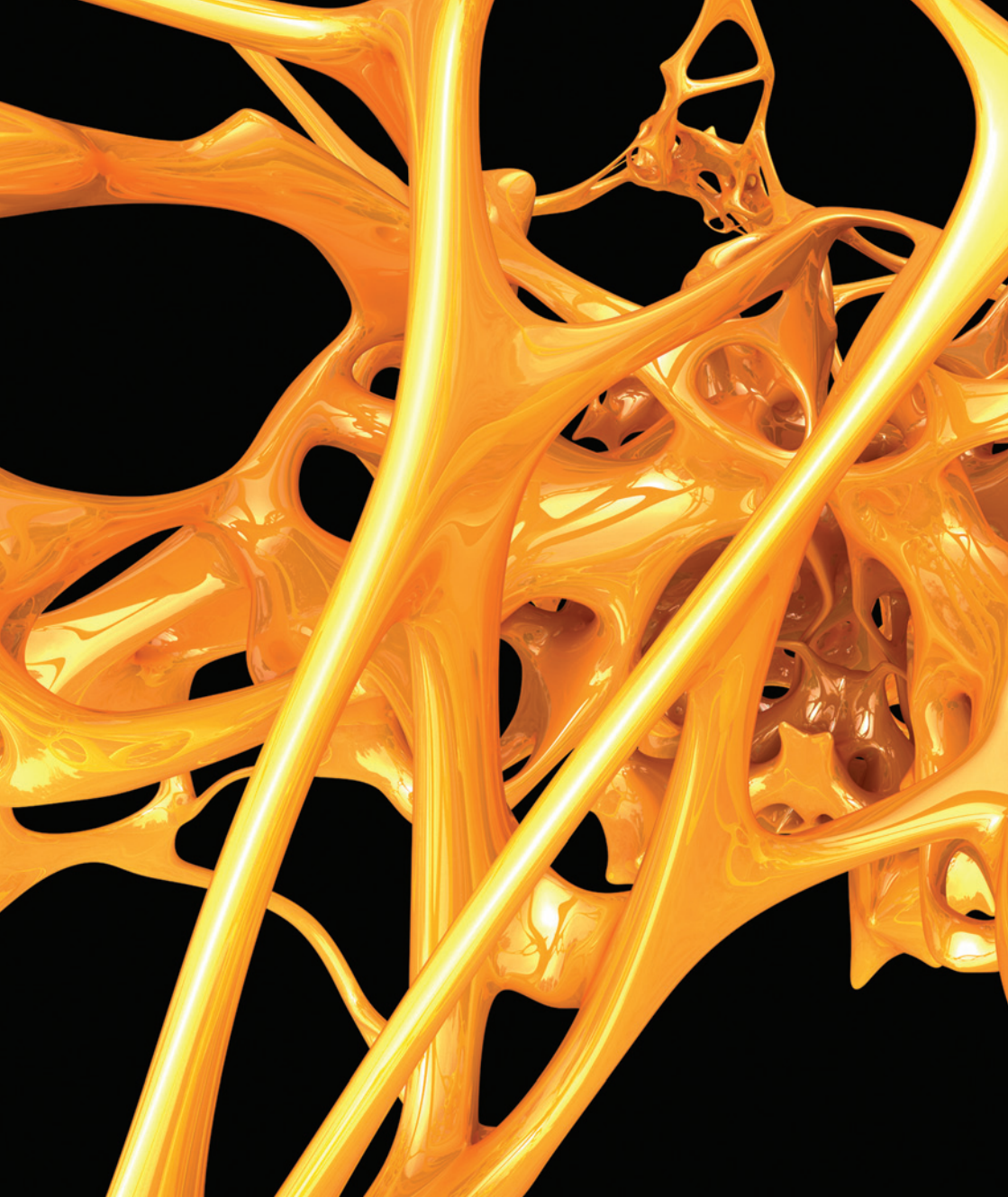

WARSUBEC, 2009
polyester, polyurethane, wood and iron
2X 314 x 1222 x 647 cm

commissioned work Stichting Liedts-Meesen, Zebrstraat - Ghent, B

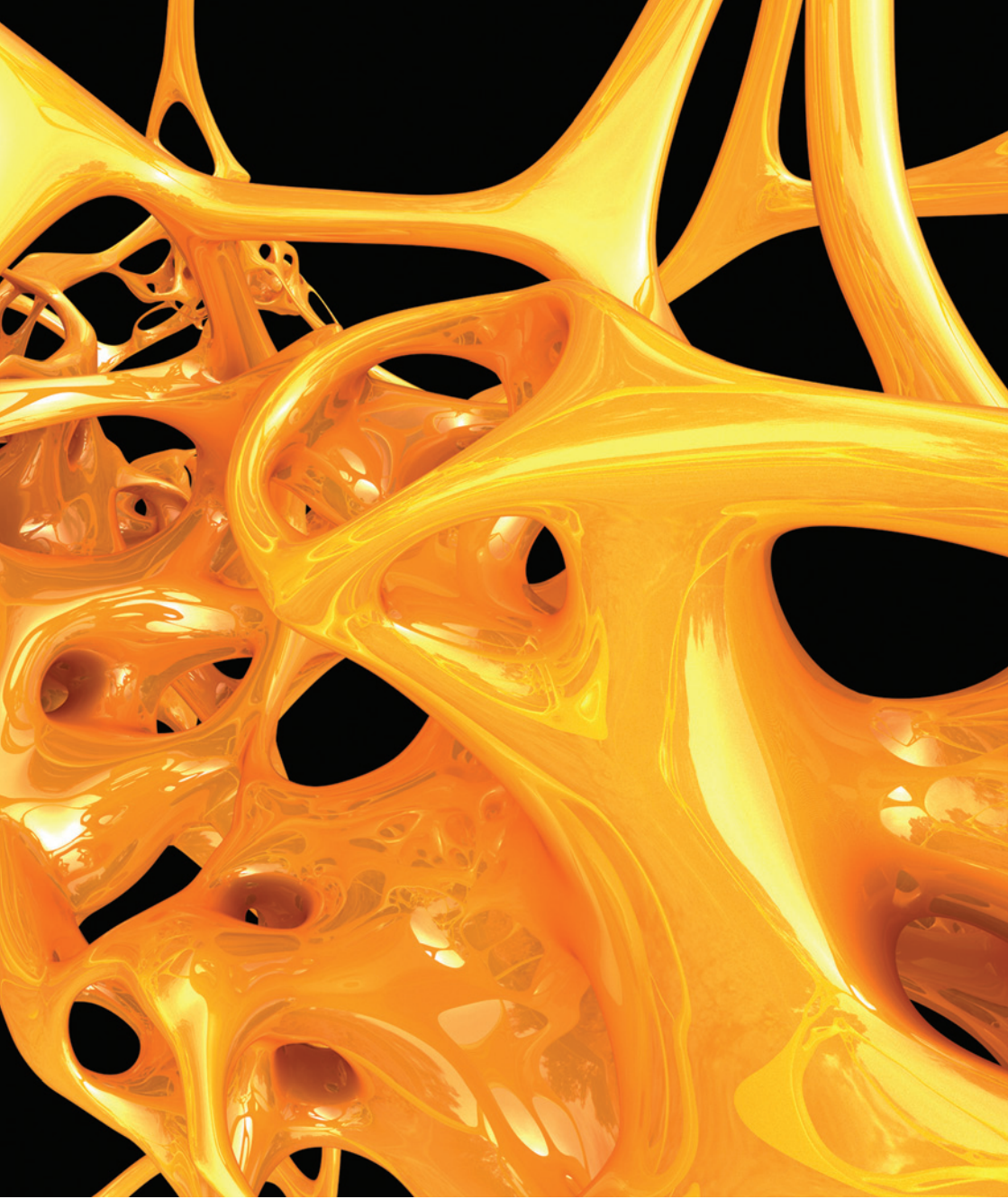

GNI_A_GH_1_3004_AUG2009, 2009

videostill IKRAUSIM

Lamda print mounted on plexiglas and covered with plexiglas

105 x 185 cm

NIEBLOY, 2009
polyester
325 x 350 x 230 cm

exhibition view: Parallelepiped, M - Leuven, B 29/01/2010 - 25/04/2010

GNI_D_GH_115_AUG2009, 2009

IKRAUSIM

lightbox

150 x 120 cm

GNI_D_GH_451_OKT2009, 2009
AGRIBORZ
lightbox
200 x 150 cm

IKRAUSIM, 2009
3D print
60 x 46 x 35 cm

HANS THEYS

SLANKE HARNASSEN, AFWEZIGE VOLUMES EN DE ONZEGBARE RUIMTE

OVER HET WERK VAN NICK ERVINCK

INLEIDING

Nick Ervinck (1981) denkt met vormen. Er zijn kunstenaars die voornamelijk denken met beelden, zoals Magritte, kunstenaars die voornamelijk denken met woorden, zoals Duchamp, kunstenaars die voornamelijk denken met kleuren, zoals Bernard Frise, kunstenaars die voornamelijk denken met composities, zoals Mondriaan, kunstenaars die voornamelijk denken met texturen, zoals Walter Swennen en kunstenaars die voornamelijk denken met vormen, zoals Hans Arp, Henry Moore en Nick Ervinck. Het bijzondere aan het werk van Ervinck is dat hij op twee manieren denkt met vormen, vanuit twee uitgangspunten. Aan de ene kant beheerst hij het creëren van 3D-beelden met computers, aan de andere kant voert hij sommige aldus bekomen vormen uit in het echt, met multiplex, polyurethaanschuim, polyester, plamuur, lakverf en tal van andere materialen. Zijn meest bijzondere sculptuur tot nu toe, die tot stand kwam als bijdrage aan een tentoonstelling in Museum M in Leuven, is een resultaat van deze dubbele werkwijze. Eerst werd de sculptuur getekend in een 3D-programma, nadien werd ze door de kunstenaar, met de laptop bij de hand, uitgevoerd op grote schaal. Het bijzondere aan deze werkwijze is dat ze vormen oplevert die Henry Moore nog niet kon maken. We zien hoe het nieuwe het oude omarmt en tegelijk overstijgt, aanvult en verrijkt. We mogen echter niet vergeten dat het werk van Ervinck niet voortkomt uit het werk van Moore, maar uit een intense omgang met nieuwe technieken. De overeenkomsten tussen het werk van beide kunstenaars vloeit voort uit de beperkte materiële mogelijkheden van de natuur en de beperkingen van onze zintuigen en technieken. Daaruit... en uit het lef van beide kunstenaars, die zich durven overgeven aan de rijkdom en tegelijk de armoede van de vorm. Het meest ontroerende is allicht dit: dat Nick Ervinck, door zo consequent mogelijk om te gaan met zijn aanleg en bepaalde technische mogelijkheden, tot een oeuvre komt dat zijn eigen voorlopers creëert, zoals Borges heeft geschreven over het oeuvre van Kafka.

Dit gezegd zijnde, en nadenkend over wat ik zou kunnen zeggen over denken met vormen, herinner ik mij hoe Borges zich altijd laatdunkend heeft uitgelaten over de zogenaamde psychologische roman en

hoe hij verzet was op boeken die het aandurften louter intrige te zijn. Misschien niet helemaal verdedigbaar, maar het levert wel een bruikbaar beeld op om over de beeldende kunst na te denken... Want wat is een psychologische roman anders dan een roman waarin de zogenaamde persoonlijkheid van de personages wonderlijk lijkt overeen te stemmen met de woorden waarmee ze wordt gekarakteriseerd? Hoe zou het ook anders kunnen? Heel anders is het gesteld met de intrige, die zwak kan zijn of sterk, verrassend of voorspelbaar. Hoe voorspelbaar was het, in de zeventiende eeuw, dat Don Quijote in het tweede deel van zijn geestrijke avonturen lezers zou tegenkomen die het eerste deel al hadden gelezen? Op gelijklopende manier zou je, samen met Milan Kundera, kunnen stellen dat de meest bijzondere romans boeken zijn waarin op constructief vlak dingen gebeuren die alleen maar in een roman kunnen gebeuren, zoals in de films van David Lynch dingen gebeuren die alleen maar in een film mogelijk zijn. Welnu, zo doen kunstenaars als Nick Ervinck dingen die enkel in de beeldhouwkunst mogelijk zijn. En alleen vandaag. De Grieken konden het niet, de Chinezen en de Azteken konden het niet en Henry Moore kon het nog niet. Wij leggen hier onze vinger op de kloppende pols van de geschiedenis.

DRIE GROTE SCULPTUREN

Tot nog toe heb ik drie grote sculpturen van Nick Ervinck gezien: de sculptuur die hij op maat maakte voor de Kunst Nu ruimte van het S.M.A.K. (EITZOR, 2009), de sculptuur die hij voor de tentoonstelling *Parallelepipeda* plaatste op het dak van Museum M in Leuven (NIEBLOY, 2009) en de monumentale sculptuur die speciaal ontworpen en gebouwd werd voor een groot pand dat gelegen is aan de Zebrastraat in Gent (WARSUBEC, 2009).

De vorm van EITZOR, de sculptuur die speciaal werd gemaakt voor het S.M.A.K., is gebaseerd op het bloemetjesmotief van 19de-eeuws behang. Dit motief herkennen we in de uitgespaarde tekening op de muur. De resulterende vorm is vrij. De sculptuur is prachtig afgewerkt, zeker als je weet dat ze in zes stukken is gearriveerd, omdat ze anders niet binnen kon. Verbluft keek ik naar dit verhoudingsgewijs reusachtige voorwerp dat precies tussen beide muren van de gangvormige ruimte paste.

NIEBLOY, de sculptuur die tot stand kwam als bijdrage aan de groepstentoonstelling *Parallelepipeda* lijkt op het radicaal uitgesleten skelet van een drie meter hoge rotsblok. De openingen in de sculptuur doen

door hun mergpijp-achtige randen denken aan het meervoudige bekken van een monsterlijk wezen. Geen betekenis wens ik zo toe te voegen aan deze prachtige sculptuur: ik probeer alleen maar de vorm ervan te beschrijven. De openingen hebben de vorm van de 'pommes de terre' van Le Corbusier: golvend gedeukte ovale vormen. Terwijl ik rond NIEBLOY wandel, denk ik aan een drie meter hoge, bovenaan afgeronde sculptuur van Henry Moore die uit twee parallelle delen bestaat die elk een grote ronde opening bevatten. Rond de sculptuur wandelend, zie je hoe beide openingen met elkaar een dans aangaan en soms een breder of smaller wordende lancetvormige opening creëren. Hier zie je een vergelijkbaar effect, maar veel mooier, wonderlijker, levendiger. Aan het eind van zijn leven gebruikte Moore steeds vaker botten, keien en ander natuurlijk materiaal om tot vormen te komen. In een van zijn ateliers bevindt zich nog steeds een reusachtige olifantenschedel. Daaraan doet deze sculptuur mij denken. Daaraan en aan de wondermooie, noodzakelijke vorm van een slagand, een hoef, een vin of een vleugel. (In het huis van Henry Moore staan oude kunstvoorwerpen uitgestald naast keien, schelpen, korallen, de tand van een narwal en honderden andere uit de natuur afkomstige voorwerpen.) Toch zou ik deze sculptuur nooit tot bestaande vormen willen reduceren. Het prachtige eraan is juist dat het geen schedel is en dat Moore haar nooit had kunnen maken, omdat de vorm veel te ingewikkeld is. Ervinck kon deze vorm wél maken, omdat hij haar kan ontwerpen in 3D-programma's. We zien hier een prachtig voorbeeld van hoe zijn gelijktijdig vooruitgang boeken op het vlak van 3D-tekenen en het traditionele beeldhouwen leidt tot nieuwe vormen.

Ten slotte wil ik nog iets vertellen over WARSUBEC, de monumentale toevoeging aan een gebouw in de Gentse Zebratraat. Dit gebouw vormt eigenlijk een open ring, waarbij de opening in de ring als ingang geldt. Aan beide zijden van deze opening ontbreekt op het gebouw een zadeldak, dat oorspronkelijk was voorzien. Uitgenodigd een werk voor deze plek te bedenken, met als beperking dat het dak maar een beperkt gewicht aankon, stelde Ervinck voor een gewelf te bouwen dat op de muren rust. Dit gewelf ziet eruit als de gepolijste vertakking van reusachtige met zichzelf vergroeide klimopranken. Of een soort van holle schimmel. Een woekerende koraal. De sculptuur bestaat uit twee delen die elkaars spiegelbeeld zijn, zoals het gebouw. Ze is zelfdragend. De ramen van beide aanpalende gebouwen weerspiegelen de sculptuur, zodat er een oneindige weerspiegeling ontstaat van de al gespiegelde sculpturale opstelling. De

sculptuur lijkt je te beschutten, maar biedt tal van doorkijkmogelijkheden. Het is een zowel open als gesloten structuur.

Wat ik vooral onthoud uit mijn kennismaking met deze drie sculpturen, is dat ze elk een volledig verschillende vorm hebben. In het geval van de S.M.A.K.-sculptuur is dat een naar buiten zwierende vorm, met afgeronde voelsprietten of tentakels. De vorm is symmetrisch. Tussen het midden en de uiteinden wordt de vorm geleidelijk dikker en wordt ze weer smaller, alsof de centrifugale krachten daar groter zijn... De sculptuur op het dak van Museum M is niet symmetrisch, ze kan in principe op om het even welke zijde gelegd worden. De openingen zijn aardappelvormig... De sculptuur in de Zebratraat bestaat uit twee gelijke, maar gescheiden delen. De openingen zijn niet aardappelvormig. Ze komen ook niet voort uit een algoritme. Ze ontstonden door cirkels intuïtief te vervormen in een tekenprogramma.

In Museum M was ook de grote print AGRIEBORZ te zien die het beeld oproept van een menselijk hoofd met schouders, maar volledig is opgebouwd uit mergpijpvormige elementen die doen denken aan aders, zenuwen of spieren. Ervinck baseerde zich voor deze 3D-tekening op anatomische afbeeldingen, waaronder tekeningen van het team van de wetenschapper Pierre Delaere, die strottenhoofden transplanteert. Toch gaat het zeker niet om een anatomisch correcte weergave. Het gaat om een ruimtelijke tekening, die later vermoedelijk in 3D geprint zal kunnen worden. Turend naar deze tekening merkte ik op dat ik het gevoel had dat ze niet symmetrisch was, maar dat ik geen asymmetrie kon bespeuren. Ervinck vertelde mij dat de tekening wel symmetrisch is, maar dat de reflecties op de sculptuur niet hetzelfde zijn aan beide zijden. In het midden van de tekening, op het zwarte gedeelte, kan je dat het duidelijkst zien.

DRIE EIGENSCHAPPEN

Het werk van Ervinck heeft drie algemene eigenschappen die er het specifieke karakter van uitmaken.

De eerste eigenschap is het grote 'maquet-tegevoel' van zijn sculpturen. Met dit woord duidt Luc Deleu architectuur aan die eruit ziet alsof ze van karton is gemaakt, waardoor de ware omvang ervan ons lijkt te ontsnappen. Ervincks sculpturen hebben de eigenschap op alle schalen uitgevoerd te kunnen worden. Die eigenschap ontlenen ze allicht aan hun verwantschap met organische structuren en hun monochrome, naadloze afwerking.

De tweede algemene eigenschap van het oeuvre van Nick Ervinck bestaat erin dat zijn beelden hun beslag krijgen in verschillende media. Andere auteurs wijzen hierop als was hij een schilder die ook een paar etsen maakt of een fotograaf die gedichten schrijft; een frivole gril die een kunstenaar belet binnen één discipline te werken. Het specifieke aan Ervincks werk bestaat er echter juist in dat hij voortgang maakt op een bepaald gebied door zijn verwezenlijkingen op een ander gebied. Door zijn uitzonderlijke vermogen 3D-tekeningen te maken én zijn ervaring met het driedimensionaal printen van deze 'tekeningen', komt hij tot nieuwe ruimtelijke voorwerpen zoals NIEBLOY. Op kleine schaal opereert Ervinck aan de rand van het huidige mogelijke door te werken met 3D-printers, die complexe en dunne vormen kunnen printen die je niet met de hand kan maken (omdat je er niet bij kan).

De derde eigenschap van Ervincks werk vloeit voort uit zijn wens de uiteindelijke sculpturen soms op te stellen in een omgeving die ze opnieuw virtueel lijkt te maken, vooral als je ze fotografeert. Zo werd de Kunst Nu ruimte in het S.M.A.K. volledig zwart geschilderd, op twee uitgespaarde tekeningen na, die zich voordeden als een soort van kringelende reflecties van de sculptuur op de muren. Anderzijds heeft hij ook werkelijk virtuele sculpturen gemaakt. Niet alleen in 3D-montages waarbij hij sculpturen in foto's of reconstructies van bestaande museale omgevingen plaatst, maar ook in de vorm van een boeiend voorstel voor een virtuele galerie, die werd ontworpen door een architectenbureau, dat Ervinck uitnodigde als eerste in hun virtuele ruimte tentoon te stellen.

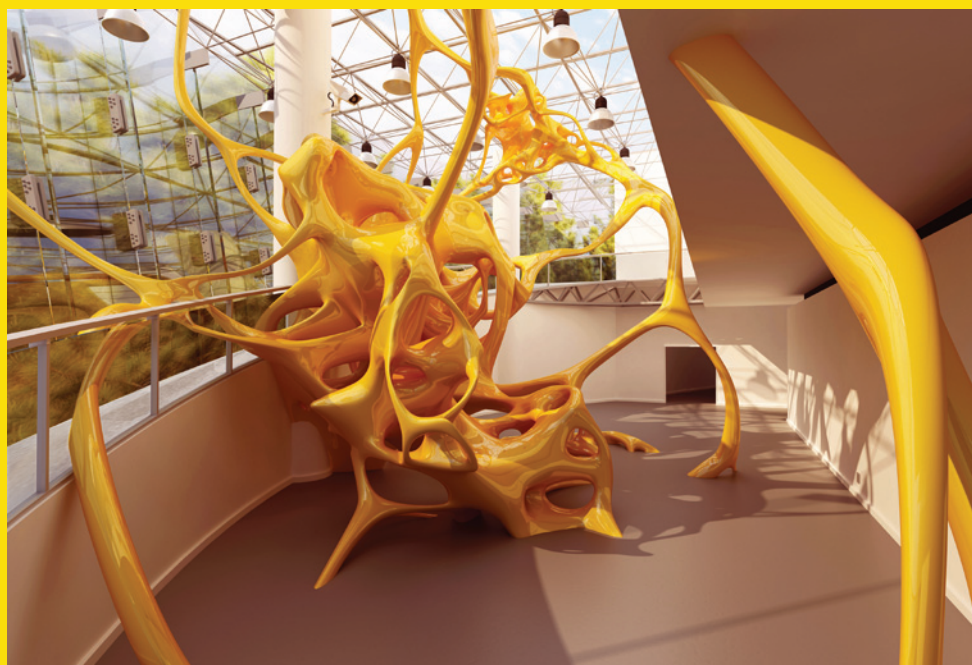
SLOT

Wat betekent het te zeggen dat iemand denkt met vormen? Denken we niet altijd met vormen? Sinds De Saussure heeft voorgesteld naar taal te kijken als naar een verzameling klanken die grotendeels toevallig met bepaalde betekenissen zijn verbonden, lijken veel schrijvers te denken dat beeldende kunstenaars vormen zoeken om betekenissen te verpakken en te transporteren. Toch is dat vrijwel nooit het geval. (Ik gebruik het woord kunstenaar als ik het over een échte kunstenaar heb, over een vernieuwer die ons ontroert, niet over mensen die omwille van hobbyeske of commerciële redenen vormen van namaak-kunst beoefenen.) Drukt de David van Michelangelo de geboorte van de individuele, vrije mens uit, dan geldt hetzelfde voor de Griekse tragedie. Niet het idee is nieuw, maar de vorm. Omgekeerd zou je kunnen zeggen dat het

scheppen van nieuwe vormen (de Griekse tragedie en de David van Michelangelo) de nakende geboorte van het individu juist mogelijk maken. Het individu wordt geboren in de handeling van het scheppen, in de creatie van de tragedie, in het kappen van het beeld. De betekenis vloeit voort uit de vorm. Michelangelo creëert zijn eigen mogelijkheid uit het niets: hij schept een plaats voor zichzelf en tegelijk ook voor de anderen die na hem komen. Na Gerard Reve is de wereld anders geworden. Meer open. En wat heeft hij gedaan? Nieuwe betekenissen aan de wereld toegevoegd? Ik denk het niet. Hij heeft een literaire vorm gezocht om te kunnen omgaan met zichzelf. Hij heeft een plaats voor zichzelf geschapen door een nieuwe vorm te creëren...

En Ervinck dan? hoor ik u vragen. Voor wie zoekt die een plaats? En waarover gaat dat? En dan herinner ik mij iets dat Luc Deleu mij onlangs vertelde over Le Corbusier en waar ik zelf al vaak over heb geschreven zonder te weten dat Le Corbusier die zaken al onder woorden had gebracht, namelijk dat een bepaalde ruimte groter en breder kan worden door er iets kleins aan toe te voegen. Je ziet dat in het werk van Ann Veronica Janssens, in het werk van Tamara Van San en in het werk van Nick Ervinck. Heel verschillend lijken deze oeuvres, maar ze getuigen van dezelfde stille verbetering en hetzelfde geloof in nieuwe vormen die de wereld wezenlijk verbreden, verdiepen of verrijken. Meer is het niet. Inhoudelijke, morele, politieke en andere betekenissen moeten hier niet expliciet gemaakt worden. Ze zweten uit het werk. De ruimte vouwt zich open en wordt levensruimte, ademruimte, denkruimte en voelruimte. Maar hoe doen kunstenaars dat dan? Ze doen dat door de mogelijkheid van een nieuwe benadering van de werkelijkheid zichtbaar te maken en zo een lichte verschuiving in onze ervaring te veroorzaken. Het heeft iets te maken met humor: een relativiserende schranderheid die een meerduidigheid oproept. Het heeft iets te maken met een omarmen van de dubbelzinnigheid van alle dingen in de wereld, die zowel alles als niets kunnen betekenen, afhankelijk van de plaats, de tijd en onze behoeften. Het heeft iets te maken met een openheid jegens de wereld zoals ze is, waardoor je er grip krijgt en er iets aan toe kan voegen en misschien zelfs iets aan kan veranderen.

Montagne de Miel, 5 april 2010

GNI_D_GH_307_AUG2009, 2009

proposal draft KOROBs

Lamda print mounted on plexiglas and covered with plexiglas

125 x 183 cm

COLOFON / COLOPHON

Deze publicatie verschijnt naar aanleiding van Nick Ervinck's tentoonstelling 'GNI-RI sep2009' van 05.09.2009 – 22.11.2009 in het S.M.A.K., Gent.

Published on the occasion of Nick Ervinck's exhibition 'GNI-RI sep2009' from 05.09.2009 – 22.11.2009 in S.M.A.K., Ghent.

www.nickervinck.com

Tekst / Text: © Hans Theys, Montagne de Miel
www.hanstheys.be
Vertaling / Translation: Alison Mounthaan
Grafisch concept / Graphic concept: Nick Ervinck
Photocredits: Dirk Pauwels; p. 3 & pp. 8-9 / Nick Ervinck; pp. 4-5, pp. 12-13 & p. 24 / Tom De Visscher;
p. 7 / Rob Stevens; p. 5 / Pieter Huybrechts; pp. 16-17
Druk / Printing: Cassochrome, Waregem

Verantwoordelijke uitgever / Published by
Philippe Leeman
Dascottelei 133 bus 11
2100 Deurne

www.smak.be

CORPORATE PARTNERS:

Allen & Overy / Jan De Nul / SG Private Banking

LEDEN VIP-CLUB:

De Clercq - Van Oottheghem Frank & Michou / De Vleeschouwer - Pieters Joost & Ann / Erik De Smet / François Verlinden / Frederic Martens / Geert Behaeghel & Lieve Govaere / Jan De Cuyper / Karel Hooft / Kurt De Munter / Liedts - Meesen Alain & Françoise / Lieve Vandecasteele / Mauro Popocini / Michel & Brigitte Verliefdens / Michel Moortgat / Philippe Kempeneers / Philippe Leeman / Pierre Bouckaert / Pieter Claerhout / Tim Van Laere / Vereniging der Artsen van het "Algemeen Ziekenhuis Maria Middelaers" vzwLeden

BUSINESS-CLUB:

Allen & Overy / Allia Insurance Brokers NV / Artsound / Bain & Company / Boldershof / Boss Paints / Burak Kantoorinrichtingen / Carpe Diem / Cassochrome Color Selection Center / Electromatic / F.D.S. Promotions / Ghent-River-Hotel / IKEA / KBC Bank en verzekeringen / KPMG Bedrijfsrevisoren / Schelstraete & Desmedt nv / TrendsTop 30 000 / Unizo / Versele-Laga / Vitrapoint / Voka - Vlaams netwerk van ondernemingen / Wilgelover / Zen Productions

